

— Азъ съмъ царь! Азъ съмъ царь, — викаше всѣко
врабче и кълвѣше другото, кжд' то му падне.

По туй врѣме хвѣрчеше много нависоко соколъ, въртѣше
очитѣ си насамъ натамъ и търсѣше нѣщо за ядене. Чу соколъ
тътъ разправи по земята, изви очи надолу, съзрѣ врабчетата
по трѣна и почна да се спуща ползка, като се въртѣше на
колела изъ въздуха.

Врабчетата не го забѣлѣззха. Тѣ до толкоза бѣха се забла-
вили въ яда си, че не усѣщаха какъ се бодѣтъ по трѣнитѣ и
какъ почервеневаха крилцата имъ отъ кръвъ.

Соколътъ се зави много ниско надъ тѣхъ, издебна ги и
се стрѣлна въ срѣдата имъ. Грабна едно врабче, разкъса го;
пипна второ, откъсна му главата; хвана трето, заби човката си
въ гърба му и отлеѣ.

Пръснаха се врабчетата на вси страни, бѣгаха и викаха: чивъ,
чивъ, чив-чи!... Всѣко отъ тѣхъ бързаше да казва, че не е
царь, ами чивчия.

Мека-полека страхътъ на врабчетата мина, тѣ си заподаваха
главичкитѣ изъ шубръцитѣ и запискаха: „Дживъ, дживъ, дживъ!..
„Живъ ли си? живъ ли си? живъ ли си?...

Оттогава, и до сега щомъ се срѣснатъ врабчетата, наста-
няватъ се едни срѣщу други и се питатъ: Дживъ! дживъ! —
Живъ ли си? живъ ли си?

